

Ἐρώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικής, ὑπέριτε καί ἑξαρχε Ὠκεανῶν, Ἀτλαντικοῦ τε καί Εἰρηνικοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μειριότητος κύριε Δημήτριε, Ἐρώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἀδελφοί Μητροπολίται καί Ἐπίσκοποι, Ὁσιολογιώτατοι, Αἰδεσμολογιώτατοι καί Ἐρολογιώτατοι κληρικοί, Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων καί Ἐνοριῶν, Ἐντιμολογιώτατοι Ἀρχοντες τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας, ἐκπρόσωποι τῶν μειζόνων Ἰδρυμάτων τῆς Ἐρᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί ἀπαξάπαντες οἱ συγκροτοῦντες τήν ΜΔ' Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν αὐτῆς, χάρις εἶη ὑμῖν καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἁγιασμός τοῦ Παναγίου Πνεύματος, παρ' ἡμῶν δέ Πατριαρχικὴ ἐν ἀγάπῃ εὐλογία καί εὐχή.

Εἰς ἓνα κόσμον ἐγκλωβισμένον εἰς τὰ πολλά ἀδιέξοδα αὐτοῦ, ἀνέτειλεν, «ὄτε ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου» (Γαλ. δ', 4), ἡ εὐδοκία ἐξ Οὐρανοῦ διὰ τοῦ, ἄκρα φιλανθρωπία, σάρκα λαβόντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, Ὅστις ἔδειξεν ἡμῖν τόν Πατέρα καί ἔσωσεν ἡμᾶς ἐκ τῆς μοιραίας πρὸς Θάνατον πορείας διὰ τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ διαθέτει, ἀχρι τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Παρουσίας, τὰ χαρακτηριστικά τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καί τῆς ἀγάπης, ἐξ ὧν, τελικῶς, μόνον «ἡ μείζων τούτων ἀγάπη» μενεῖ ὡς ἀπόλυτος καί ἀναμφήριστος ἐκφρασις κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον» (Α' Κορ. ιγ', 12).

Εἰς τὴν ἐπὶ γῆς πορείαν τῆς Ἐκκλησίας, μέχρις ἐκείνης τῆς περιποθήτου ὥρας, ὁμως, πορευόμεθα ἐν πίστει καί μετὰ πίστεως, δηλοῦντες τόν σταθερόν καί ἀκλόνητον προορισμόν πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἁγαπημένου τῶν καρδιῶν ἡμῶν Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ Χριστιανοὶ εἴμεθα «οἱ πιστεύοντες» (βλ. Β' Θεσ. α', 10). Ἡ πίστις εἶναι, ὡς ἐλέχθη προσφυῶς, «ἄθλος, χάρισμα, τάλαντον, ἀγών καί καρπός 'γεγυμνασμένων αἰσθητηριῶν' (βλ. Ἐβρ. ε', 14)», «δυναμικὴ ἐμπειρία», οὐχὶ «στατικὴ βεβαιότης». Δοκιμάζεται συνεχῶς, τελειοῦται καθ' ἣν στιγμὴν τὰ πάντα φαντάζουσι ὡς ἀδύνατα, ὀλοκληροῦνται ἐν τῷ καιρῷ τῆς γονίμου ἀμφιβολίας, κορυφοῦνται, Θεία ἀνεκφράστῳ εὐδοκίᾳ, εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ πειρασμοῦ. Οὐδόλως ἀποτελεῖ εὐκαιρίαν ραστώνικῆς ἐπαναπαύσεως καί φαντασιακῆς ἢ συναισθηματικῆς σχέσεως μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀντιθέτως εἶναι ἡ παροτρύνουσα ἡμᾶς πρὸς ἐκδπάνησιν ἑαυτῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Εὐαγγελίου μέχρις ὑστάτης ρανίδος δυνάμεων ἢ καί αἵματος, ἡ ἐφελκύουσα καί ἐξαίρουσα τόν πόθον ἡμῶν ὅπως ὀδηγηθῶμεν ἐκ τῆς πίστεως καί διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν ἀγάπην. Τελικῶς, ἡ πίστις εἰς Χριστόν οὐδαμῶς γνωρίζεται κεχωρισμένη τοῦ προσωπικοῦ πνευματικοῦ ἀγώνος καί τῆς χριστιανικῆς προσπαθείας, ἀλλὰ κρατεῖ ὑψωμένας τὰς ἰκέτιδας χειρᾶς τοῦ πρὸς Θεόν εὐχομένου, ἔχοντος ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τὴν ὀρθὴν πεποίθησιν ὅτι σύνολος ὁ ἀγών αὐτοῦ ἀρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἐκτείνεται πρὸς τόν ἀδελφόν ὡς ἀγάπη, εὐλογεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καί ἐπιστρέφει εἰς Θεόν ὡς δόξα Αὐτοῦ, καθὼς εἶδομεν καί ἐψηλαφήσαμεν ἐν τῷ ἐπιγεῖῳ βίῳ καί

ἐδιδάχθημεν ἐκ τῶν εὐαγγέλων λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετά λύπης διαπιστοῦμεν πολλάκις ὅτι ἡ ἱερά αὕτη ἔννοια τῆς πίστεως μεγάλως δοκιμάζεται καί αὐθαιρέτως ἐρμηνεύεται ὑπό διαφόρων τάσεων τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὥστε νά ἀπολήγη εἴτε εἰς ἀτομοκεντρικὴν πνευματικότητα καί εἰς ἀδιαφορίαν διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινότητα, εἴτε εἰς ἐργαλεῖον φονταμενταλιστικῶν νόων, οἵτινες χρησιμοποιοῦν τὴν πίστιν διὰ νά ἐπιβληθοῦν ἐγωϊστικῶς ἐπὶ τοῦ πλησίου. Ἐκ τῆς γνησίας κατὰ Χριστόν πίστεως ἐκπορεύονται δημιουργικαὶ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι καρποφοροῦν εἰς τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν καί εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἡ πίστις εἶναι ἔνωσις μέ τόν Θεόν καί ταυτοχρόνως ἔνωσις μέ τόν πλησίον διὰ τῆς «ἀγάπης ἐκ καθαρᾶς καρδίας» (Α' Τιμ. α', 5). Πίστις καί ἀγάπη ἀποτελοῦν ἐνιαίαν ὑπαρξιακὴν πραγματικότητα ἐν τῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀποτελεῖ τό «θαῦμα τοῦ Καινοῦ» ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἥς ἐκλεκτὴν Ἐπαρχίαν ἀποτελεῖ ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς μετὰ τῶν ἐν Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις Ἀμερικῆς Μητροπόλεων αὐτῆς, χρέος ἀπαράβατον ἔχει τὴν ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ διακονίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀκαινοτομήτου Ἀληθείας καί τῆς προβολῆς καί διδασχῆς τοῦ γνησίου καί ἀνοθεύτου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Ἐν Φαναρίῳ, ἐμάθομεν πορεύεσθαι καί βιοῦν τό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας ἐν πίστει παραδοθείσῃ ἡμῖν ὑπὸ τῶν Πατέρων, τῶν προηγηθέντων εἰς τὴν ἀσκήσιν ταύτης τῆς θεοσδότου ἀρετῆς. Ἡ πίστις τοῦ Φαναρίου καί τῶν ἐν Φαναρίῳ ἀνυστάκτων φυλάκων τῆς πατρογονικῆς παραδόσεως ἀποτελεῖ οὐσιαστικῶς σιγὴν καρδιακῆς προσευχῆς, ἀλλὰ συγχρόνως καί ἓνα ἀγῶνα, πανταχοῦ καί πάντοτε, μαρτυρίας Χριστοῦ καί Ἀναστάσεως καί προσδοκίας τῆς «κοινῆς Βασιλείας». Τό θαῦμα τῆς πίστεως συγκροτεῖ τόν πυρῆνα αὐτῆς τῆς μαρτυρίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καί τό διαχρονικῶς αἰτούμενον, τό «γοητευτικόν μυστήριον», τόν «θεμέλιον τῆς ἀγάπης», εἰς καιροὺς μάλιστα ὅποτε καί τό θαῦμα ὁμοιάζει τῇ οὐτοπία διὰ τὰς λογικοκρατουμένας διανοίας.

Διὰ τοῦτο, συγχαίρομεν ἀδελφικῶς τῇ ὑμετέρᾳ φίλῃ Ἱερότητι, ἁγίᾳ Ἀμερικῆς, ὅτι ἐπελέξατε εἰς μίαν τοσοῦτον κρίσιμον στιγμήν τῆς πορείας τῆς Ἐπαρχίας, ἣν, χρησταῖς ταῖς ἐλπίσιν, ἐνεπιστεύθη εἰς ὑμᾶς ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἐν θέμα ἐξόχως γόνιμον διὰ θεολογικάς συζητήσεις ἀλλὰ καί διὰ πρακτικὰς ἐφαρμογὰς ἐν τῇ ζωῇ τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος. Διότι πίστις ἀνευ ὁρατῆς ἐφαρμογῆς καί πραγματώσεως εἰς τόν καθημερινόν στίβον εἶναι μᾶλλον μία φιλοσοφικὴ στάσις, μία θεωρητικὴ προσέγγισις ἀλλ' οὐχὶ δῶρον τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὡς τυγχάνει ἡ αὐθεντικὴ τοιαύτη. Πᾶν τό φερόμενον ὡς ἀνήκον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καί μὴ δυνάμενον ἵνα εὕρη πρόσφορον ἔδαφος εἰς τὴν πνευματικὴν καί ἄλλην ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε ἐσφαλμένως ἐκφράζεται, εἴτε δέν προέρχεται ἐξ αὐτῆς, καθὼς ἡ διδασχὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι βίωμα, εἶναι σχέσις, εἶναι κοινωνία ζωοποιός μετὰ τοῦ φιλανθρώπως ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡμεῖς, ὡς ὁ Πατριάρχης καί τῶν ἐν Ἀμερικῇ καί ἐν ἀπάσῃ τῇ ἱεροκανονικῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας πιστῶν, δέν κρύπτομεν τὴν κατ' ἀνθρώπον ἔντονον ἀνησυχίαν ἡμῶν διὰ τὰ ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ ταύτῃ τοῦ ἡμετέρου Θρόνου θλιβερώς συμβαίνοντα, καί δέν ἀδιαφοροῦμεν περὶ τούτων, ἀλλ' ὡς

ἐλεθθέντες ὑπὸ Θεοῦ ἐδιδάχθημεν, πιστεύομεν εἰς αἰσίας προοπτικὰς καὶ βελτίους ἡμέρας, χρώμενοι τῇ ἀγία πίστει μετὰ διακρίσεως καὶ ὑπομονῆς, ἰστάμενοι δὲ πλησίον τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, οἵτινες γνωρίζουν ἐν σεβασμῶ, ἀγάπῃ, ἀφοσιώσει καὶ εὐγνωμοσύνῃ πολιτεύεσθαι πρὸς τὴν Μητέρα αὐτῶν Ἐκκλησίαν, τὴν στοργικῶς καὶ προστατευτικῶς σκέπουσιν καὶ θάλπουσιν τοὺς πνευματικούς αὐτῶν ἀγῶνας καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν καὶ ἀποτελοῦσιν ἀσφαλίστικὴν δικλείδα καὶ διὰ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς.

Ὅθεν, ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ Φαναρίου, τοῦ ἀπλανοῦς τούτου ἐργαστηρίου τῆς γνησίας κατὰ Χριστὸν πίστεως, τῆς «δι' ἀγάπης ἐνεργουμένης» (πρβλ. Γαλ. ε', 6), εὐλογοῦμεν διὰ τῶν πεφιλημένων ἡμετέρων Ἐκπροσώπων, ἦτοι τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Δέρκων κυρίου Ἀποστόλου καὶ Σηλυβρίας κυρίου Μαξίμου, τὰς ἐργασίας τῆς παρούσης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ εὐχόμεθα πᾶσαν κατὰ Θεὸν ἐπιτυχίαν καὶ ἐκκλησιοτραφεῖς ἀποφάσεις πρὸς θεραπείαν τῶν τυχόν τραυματισμῶν συνειδήσεων καὶ ἀνάπαυσιν τῶν μητρικῶν σπλάγχων τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἣτις χαίρει ὀρώσα τὰ τέκνα αὐτῆς πορευόμενα ἐν πίστει καὶ ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ, πάντοτε πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, Οὐ ἡ Χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἶησαν μετὰ πάντων ὑμῶν.

Εἰρήνη ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν!

Βιη' Ιουνίου κη'

Ἐπισημοῦς ἀγαπητῶν ἐν χεῖρῶν ἀδελφῶν
Ἐκπροσώπων καὶ διόσεων πρὸς Θεὸν εὐχέων.